

ת"פ 14213/03/19 - מדינת ישראל נגד אביב שלמה גלעדי, תומר גלעדי - עניינו הסתיים בהסדר מותנה

בית משפט השלום בתל אביב - יפו
ת"פ 14213-03-19 מדינת ישראל נ' גלעדי ואח'

לפני כבוד השופט שאול אבינור
המאשימה: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד טל סלגניק
נגד
הנאשמים: 1. אביב שלמה גלעדי
ע"י ב"כ עו"ד עופר ברטל
2. תומר גלעדי - עניינו הסתיים בהסדר מותנה

גזר דין

א. רקע כללי:

1. נאשם 1 (להלן - הנאשם) הורשע - על יסוד הודאתו בעובדות כתב האישום המתוקן, שניתנה במסגרת הסדר טיעון דיוני בעיקרו - בביצוע עבירות של **תקיפה הגורמת חבלה ממשית**, לפי הוראות סעיף 380 לחוק העונשין תשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין), **ואיומים**, לפי הוראות 192 לחוק העונשין.
2. הנאשם הוא אביו של נאשם 2. במועד הרלוואנטי - ביום 27.07.2017 - היה הנאשם בעלים של נכס, ברחוב מעבר יבוק בתל אביב, בו פעלה מסעדה. באותה העת עבד המתלון במסעדה.
3. בעובדות כתב האישום המתוקן נטען, בתמצית, כלהלן:
 - ביום 27.07.2017 בשעה 21:30 לערך, הגיע נאשם 2 למסעדה עם חברתו והשניים התיישבו לאכול ארוחת ערב. נאשם 2 כעס על היחס והשירות שקיבל, הלן על כך, וכעסו גבר לאחר שסבר כי מנהלת המסעדה דיברה בגנות אמו. נאשם 2 התקשר לנאשם וסיפר לו על כך.
 - זמן מה לאחר מכן הגיע הנאשם למסעדה, דרש לדבר עם המנהל, ובדרכו למטבח דחף את המתלון. בהמשך לכך, יצא הנאשם מהמטבח לאולם המסעדה, פגש שוב במתלון וניבל את פיו לעברו. הנאשם צעק לעבר האורחים והמתלון ניגש לעברו על מנת להרגיעו, אמר לו כי הוא מכבד אותו וביקש שיצאו החוצה על מנת ללבן את העניינים, ורק שלא יעשו זאת מול הסועדים במסעדה.
 - הנאשם נצמד למתלון ודחף אותו בחוזקה, עד שזה נהדף לאחור לעבר אחד הסועדים שישב במקום, ואיים עליו באומרו: "בן זונה, אני אהרוג אותך. אתה לא מכיר אותי, אתה לא תעבוד פה בחיים. אתה לא בא לי טוב, אני אזיין אותך".

המתלון יצא מחוץ למבנה המסעדה כשהנאשם בעקבותיו, שם פגשו בנאשם 2. נאשם 2 אמר למתלון שלא יתערב ולא יסתבך, ואילו המתלון השיב מנגד שאינו מבין מה קרה לאחר שאירחו אותו. המתלון ניסה לחזור אל המסעדה, אך נאשם 2 עמד בכניסה ואמר לו: "אל תכנס לפה, אתה לא עובד פה יותר, אתה לא מבין?" המתלון השיב ואמר לנאשם 2: "מי אתה? אתה חי בסרט". בתגובה לדברי המתלון, קרא נאשם 2 לנאשם ושניהם החלו לצעוק ולקלל את המתלון. זאת, תוך שהם דוחפים אותו ואומרים לו שהם יפוצצו ויהרגו אותו ושהוא לא יודע מי הם.

המתלון פנה והתרחק מהמקום, כשהנאשמים הולכים אחריו ומקללים אותו. המתלון סב לעבר הנאשמים וירק לכיוונם. הנאשמים ניגשו אל המתלון ותפסו אותו. הנאשם היכה במתלון בפניו עד שזה דימם מאפו ונאשם 2 בעט במוותניו והיכה בבטנו. כתולדה מן התקיפה נגרמו לנאשם חבלות של ממש: דימום מאפו ונפיחות בשפתו התחתונה.

4. הדיונים המקדמיים נשמעו לפני מותב קודם. בתחילת הדרך לא הגיעו הצדדים לכלל הסכמות, הנאשמים כפרו בעובדות כתב האישום והתיק נקבע לשמיעת הראיות. עם זאת, בד בבד נקבע התיק לגישור ובסופו של דבר הודיעו הצדדים כי הגיעו להסדר טיעון.

5. במסגרת הסדר הטיעון הוגש כתב האישום המתוקן, יחד עם התייחסות המתלון - שהתנגד לכריתתו של ההסדר. עם זאת, בית המשפט החליט לכבד את הסכמות הצדדים, התיר לנאשמים לחזור בהם מכפירתם והרשיע את הנאשם בעבירות בהן הואשם (כאמור בפסקה 1 דלעיל). הצדדים לא הגיעו להסכמות עונשיות, אך עתרו במשותף לקבלת תסקיר שירות המבחן בעניינו של הנאשם. עוד הסכימו הצדדים כי הנאשם יפקיד סך של 10,000 ₪, לטובת הפיצויים למתלון, עובר לשמיעת הטיעונים לעונש (בפרוטוקול, עמ' 4 שורה 11 ואילך).

6. אשר לעניינו של נאשם 2 הסכימו הצדדים להעבירו להליך של הסדר מותנה, במתווה הכולל רכיבי ענישה קונקרטיים של של"צ, סדנה, קנס בסך 1,000 ₪, פיצויים למתלון בסך של 5,500 ₪ וכן חתימה על התחייבות להימנע מעבירה (לאחר שנחתם הסכם ההסדר המותנה האישום נגד נאשם 2 בוטל - ר' בבקשה מס' 18).

7. בית המשפט נעתר לבקשת הצדדים והורה על קבלת תסקיר שירות המבחן בעניינו של הנאשם, תוך הבהרה כי אין בהחלטה זו משום הבעת עמדה לגבי הענישה שתיגזר בסופו של יום (בפרוטוקול, עמ' 6 שורה 13 ואילך). לאחר מכן, בשל שינויים בסדרי עבודת בית המשפט, הועבר התיק לפניי.

ב. עיקר תסקיר שירות המבחן:

8. תסקיר שירות המבחן (מיום 30.09.2021) מפרט בהרחבה את נסיבותיו האישיות של הנאשם, ליד שנת 1955 (בן 67 שנים כיום). הנאשם נשוי בשלישית, אב לארבעה ילדים וסב לנכד, מתגורר לסירוגין בארץ ובחו"ל. הנאשם עסק משך שנים בתחומי התקשורת והעסקים, בארץ ובחו"ל, וראה ברכה במעשיו. נאשם 2 הוא בנו הצעיר של הנאשם, עמו יש לו קשר קרוב והדוק.

9. הנאשם נעדר כל הרשעות קודמות והתיק הנוכחי הוא היחיד התלוי ועומד נגדו. שירות המבחן התרשם כי מדובר במעורבות חריגה עם החוק של הנאשם, אשר אינו מאופיין בדפוסים אלימים קבועים. הנאשם אף נטל אחריות על ביצוע העבירות וציין תחושות של מבוכה וצער. בלטה קבלת אחריות מלאה על עצם המעורבות באירוע האלים ונכונות לפצות את המתלון. עם זאת, שירות המבחן גם התרשם

עמוד 2

מקושי מסוים של הנאשם להתבונן באופי האלימות ובעוצמתה, תוך תיאור מינורי מזה המופיע בכתב האישום, לרבות בטענה להסלמה הדדית.

10. שירות המבחן בחן את גורמי הסיכוי והסיכון בעניינו של הנאשם והתרשם כי הלה אינו מאופיין בדפוסי התנהגות שוליים או אלימים, וכי מדובר בסיטואציה חריגה והשתלשלות בלתי מתוכננת, שעליה קיבל הנאשם אחריות. בשקלול הפרמטרים אודות מאפייניו של הנאשם מצא שירות המבחן כי הסיכון להישנות התנהגות אלימה הוא נמוך. שירות המבחן העריך כי המעורבות באירוע והשלכותיו נחו על ידי הנאשם באופן מרתיע ומציב גבולות. עוד ציין השירות כי כיום מודע הנאשם לקשייו באופן המפחית סיכון להישנות התנהגות בלתי מווסתת מצדו.

11. בסיכומו של דבר ובשים לב לחלוף הזמן מעת ביצוע העבירות, ללא מעורבות נוספות עם החוק, וכן לאור החרטה שביטא הנאשם, המחיר שתיאר סביב ההרשעה עצמה ונכונות הנאשם לפיצוי המתלון - המליץ שירות המבחן להסתפק בהרשעה, הטלת התחייבות להימנע מעבירה והשתת הפיצויים עליהם הוסכם במסגרת הסדר הטיעון. שירות המבחן לא מצא לנכון להמליץ על הטלת ענישה קונקרטי נוספת, **"בין היתר לנוכח שהותו של (הנאשם - ש.א.) בתכיפות בחו"ל"**.

ג. עיקר הראיות לקביעת העונש:

12. מטעם המאשימה הוגש, כראייה לקביעת העונש, מסמך אותו תיאר ב"כ המאשימה כהצהרת המתלון, נפגע העבירה (סומן ע/1). ואולם, במסמך עצמו מצוין כי מדובר בעמדת נפגע העבירה לעניין הסדר טיעון (לפי הוראות סעיף 17 לחוק זכויות נפגעי עבירה, תשס"א-2001), וממילא כלולים במסמך טיעוני-עובדה רבים, החורגים מעובדות כתב האישום המתוקן; כאשר פשיטא שהעובדות העומדות לנגד בית המשפט הן אלה המופיעות בכתב האישום המתוקן - בהן הודה הנאשם - ועובדות אלה בלבד.

13. המסמך ע/1 קביל אפוא רק לעניין הפגיעות והנזק שנגרמו לנאשם עקב האירוע, והכל בהתאם להוראות סעיף 18 לחוק הנ"ל, ובהקשר זה יש טעם רב בהסתייגויות ב"כ הנאשם מהמסמך (בפרוטוקול, עמ' 11 שורה 18 ואילך). אשר לנזקים אלה, המתלון ציין במסמך כי בשל הפגיעות הרבות, שספג לדבריו באירוע, **"התפנית לחדר המיון ועברתי בדיקות שונות, כולל בדיקת C.T. בבית החולים הוחלט להשאיר אותי לאשפוז כל הלילה ונמצא כי נגרמה לי פגיעה לבבית כתוצאה מהאירוע, שלא לדבר על הטראומות הנפשיות והצלקות שנגרמו לי כתוצאה מכך"** (ר' ע/1 בסעיף 19, וכן שם בסעיף 20 ובסעיף 25).

14. עם זאת, למסמך ע/1 לא צורפה התעודה הרפואית מחדר המיון, שאותה דווקא הסניגור ביקש להגיש, כמוצג מטעמו (סומנה ע/1). בתעודה מצוין, בעניין המתלון, כי **"בקבלתו נראה במצב כללי טוב, ללא חיוורון או הזעה. אינו נראה במצוקה נשימתית, אך נראה נסער"**. בהמשך צוין כי בבדיקת אק"ג אמנם נמצא ממצא מסוים, אך **"בסבירות נמוכה כי מדובר בתוצאה של החבלה לאור מיקום סיבי ההולכה"**. עוד צוין כי המתלון **"ללא חבלות משמעותיות"**, כאשר **"במהלך שהותו במיון נינוח לחלוטין, מסתובב ללא קושי או כאב..."**.

ד. עיקר טיעוני הצדדים:

15. בטיעוניה לעונש עמדה ב"כ המאשימה על עובדות כתב האישום המתוקן, המתארות אירוע מכוער וחמור, שהתגלגל והסלים אך בשל אי שביעות נאשם 2 (בנו של הנאשם) מייחס צוות המסעדה. בעקבות כעסו של הבן הגיע הנאשם למסעדה והתנהג בגסות ובאגרסיביות. יתר על כן, על אף שהנאשם קילל את המתלון ותקף אותו ניסה הלה להרגיע את הרוחות, פנה לנאשם באופן מכבד וביקש ממנו לצאת וללבן את הדברים מחוץ למסעדה, שלא לנגד עיני הסועדים. על אף זאת הסלים הנאשם את האירוע, בשורה של מעשים אלימים ומכוערים נגד המתלון, על לא עוול בכפו. הנאשם הכה את המתלון בפניו, עד שדימם מאפו וכן עמד מנגד שעה שבנו בעט במתלון.
16. ב"כ המאשימה הטעימה כי נגרמו למתלון, כתולדה מהתקיפה, דימום מאפו ונפיחות בשפתו התחתונה. מדובר אפוא באירוע בו נהג הנאשם באופן אגרסיבי ואלים, בגיבוי בנו, לעיני ציבור שנכח במסעדה. עוד הדגישה ב"כ המאשימה כי הנאשם חדל ממעשיו רק כשאחרים שנזעקו למקום הרחיקו את הנאשמים מהמתלון, כך שפוטנציאל הנזק היה אף גדול מהנזק שנגרם בפועל.
17. ב"כ המאשימה עמדה על הערכים החברתיים, שנפגעו כתולדה ממעשי הנאשם, ובהם ההגנה על זכותו של כל אדם לשלמות הגוף, הביטחון האישי ושלמות הנפש. עוד הפנתה ב"כ המאשימה לפסיקה מחמירה, המדגישה את הצורך להילחם בתופעת האלימות באמצעות ענישה מרתיעה. בנסיבות אלה, ובהתחשב בנזקים שנגרמו למתלון, עתרה ב"כ המאשימה לקביעת מתחם עונש הולם שבין מספר חודשי מאסר בפועל, לנשיאה בדרך של עבודות שירות, לבין 18 חודשי מאסר בפועל.
18. אשר לגזירת עונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם ציינה ב"כ המאשימה, כי מתסקיר שירות המבחן עולה שהנאשם נוטה להפחית מחומרת מעשיו ואינו מפנים את חומרתם ואת הנזק לו גרם. עם זאת, בהיעדר עבר פלילי ובהתחשב בהודאה עתרה ב"כ המאשימה למיקום הנאשם ברף התחתון של מתחם העונש ההולם ולהשתת העונשים הבאים: מאסר בפועל, לנשיאה בדרך של עבודות שירות, מאסר מותנה ופיצויים למתלון בסך של 10,000 ₪ (שכבר הופקד בקופת בית המשפט, בהתאם להסכמות במסגרת הסדר הטיעון).
19. ב"כ הנאשם, מצידו, טען כי הגורם לאירוע היה נאשם 2, בנו של הנאשם, אשר שמע הערות כאלה או אחרות נגדו ונגד אמו. בהקשר זה הבהיר ב"כ הנאשם כי הגם שהנאשם הוא הבעלים של הנכס, הוא אינו בעלי המסעדה - כך שהמתלון כלל לא היה עובדו - ולמעשה היה חיכוך מסוים בין הנאשם ומשפחתו לבין בעלי המסעדה ועובדיה, וההערות ששמע נאשם 2 היו על רקע זה.
20. אשר לאירוע עצמו הדגיש ב"כ הנאשם את גילו המבוגר של מרשו, שבנסיבות יוצאות דופן איבד שליטה על עצמו וכשל. עניינו של נאשם 2 נסגר בהסדר מותנה ועל כן מכוח עקרון אחדות הענישה העניין צריך להקרין גם על הנאשם, על אף ששני הנאשמים ערכו את הסדר הטיעון יחדיו, וזאת מהטעם שלא מדובר בהסדר בו הצדדים לא הגיעו להסכמות לעניין הטיעונים לעונש ופער הענישה בין עתירת המאשימה בעניין הנאשם לבין האופן בו הסתיים עניינו של נאשם 2 אינו מידתי (בפרוטוקול, עמ' 10 שורה 20 ואילך). עם זאת, בהמשך הדברים אישר ב"כ הנאשם, בהגינותו, שמטרת ההסדר היתה ש"האב יישא בעונש" (שם, עמ' 11 שורה 5).
21. אשר לנסיבות האירוע ביקש ב"כ הנאשם למצוא בהן את מרב נקודות הקולה האפשריות. כאמור, לא דובר בתקיפה ובאיומים שהופנו כלפי עובדו של הנאשם, והאירוע היה בתחילתו מילולי בעיקרו. לשיטת הסניגור, מי שגרם להסלמת האירוע היה דווקא המתלון, שכן המכות החלו רק לאחר

שהמתלון ירק על הנאשמים. לסברת הסניגור, אלמלא יריקה זו האירוע כלל לא היה מסלים לאלימות פיסית. אכן, הנאשם כשל בכך שלא ניגב את הרוק וסיים את האירוע בכך, אך הוא איבד שליטה עצמית על רקע מה שנתפס אצלו כפגיעה בבנו, ציפור-נפשו.

22. ב"כ הנאשם הטעים כי - בניגוד לטעון ב"כ המאשימה - מתסקיר שירות המבחן עולה נטילת אחריות מלאה של הנאשם, תוך הבעת צער וחרטה ואף תחושות בושה ומבוכה. ברור אפוא כי מדובר בנאשם נורמטיבי, שעברו נקי מרבב גם לפני מועד האירוע וגם בשנים שחלפו מאז. עוד ביקש הסניגור להדגיש כי הפגיעות להן טען המתלון הן מופרזות מאוד, ולפיכך הגיש כאמור את תעודת חדר המיון (1/ס). תעודה זו מלמדת כי לא נגרמה למתלון כל פגיעה לבבית כתולדה מהאירוע. יתר על כן, טענות המתלון בדבר נזקים נפשיים או טראומות נטענו באופן סתמי, ללא כל סימוכין.

23. אשר למתחם העונש ההולם ציין ב"כ הנאשם כי מנעד הענישה בעבירות דנא הוא רחב, כאשר מדובר בעבירות הסובלות אף הסתפקות בצו מבחן ללא הרשעה בדין. בנסיבות אלה, וכאשר מדובר בנאשם בעשור השביעי לחייו, אשר פעל רבות כל חייו וגם תרם לציבור ולמטרות חברתיות, יש אפוא הצדקה להקלה מרבית עמו, בפרט כאשר אפילו עצם ההרשעה עלולה לפגוע באפשרויותיו להשגת ויזה לארה"ב.

24. לבסוף הנאשם, בדברו אחרון לעונש, אמר: **"אני מצר צער רב, אני כועס על עצמי ובעיקר נבוך"** (בפרוטוקול, עמ' 13 שורה 10).

ה. קביעת מתחם העונש ההולם:

25. בעת גזירת עונשו של נאשם על בית המשפט לקבוע, תחילה, את מתחם העונש ההולם לאירוע שבגינו הורשע הנאשם, ולאחר מכן לגזור את עונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם; והכל כאמור בהוראות סעיף 40 לחוק העונשין. קביעת מתחם העונש ההולם תיעשה, בהתאם להוראות חוק העונשין, תוך התחשבות בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירות ובמידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירות.

26. לעניין הערכים החברתיים, שנפגעו כתולדה מביצוע העבירות בהן הורשע הנאשם, מקובל עליו טיעון ב"כ המאשימה. אכן, הפסיקה חוזרת ומדגישה את חומרתן הרבה של עבירות האלימות, אשר פוגעות בערכים החברתיים של ההגנה על שלום הציבור ושלווה, ההגנה על שלום הגוף, וכן במרקם החברתי וביכולת לקיים חברה תרבותית ומתוקנת. כידוע, תנאי יסודי לקיומה של חברה חופשית ותרבותית הוא עקירת האלימות הפיזית מן השורש, ומכאן אף חשיבות ההרתעה בכגון דא.

27. לפיכך, כאשר מדובר בעבירות אלימות הגורמות לחבלה ממשית, הכלל הוא שההרף התחתון של מתחם העונש ההולם יעמוד על מאסר בפועל, אם גם לנשיאה בדרך של עבודות שירות (ר', רק לשם דוגמא, ת"פ (שלום ת"א) 72016-10-18 **מדינת ישראל נ' ברטפלד** (09.11.2021) וע"פ (מחוזי ת"א) 35737-12-21 **ברטפלד נ' מדינת ישראל** (24.01.2022); ת"פ (שלום ת"א) 2093-04-19 **מדינת ישראל נ' מזר** (07.02.21) וע"פ ג (מחוזי תל-אביב) 48801-03-21 **מזר נ' מדינת ישראל** (10.05.21) - מקרה אחרון זה הוא חמור מענייננו אך ר' הפסיקה הענפה המאוזכרת שם).

28. אמנם הדין עם ב"כ הנאשם בטענתו כי מנעד הענישה בעבירות של תקיפה הגורמת חבלה ממשית ואיומים הוא רחב מאוד. עם זאת יש להדגיש, כי בהתאם להוראות הדין, קביעת מתחם העונש

ההולם נגזרת לא רק מחומרת העבירות כשלעצמן אלא, כאמור, גם מחומרתן בנסיבות הספציפיות שבהן בוצעו; נסיבות שלהן משקל רב בקביעת חומרת מתחם העונש ההולם.

29. בעניינו, לכף חומרה יש לציין את העובדה שהעבירות בוצעו על ידי שני הנאשמים, כלפי המתלונן הבודד, כאשר הנאשם הוא הבעלים של הנכס וכאשר לתקיפה התלוו איומים חמורים בפן הכלכלי. אכן, הנאשם לא היה מעסיקו של המתלונן, אך פשיטא כי כבעלי הנכס ואדם אמיד וידוע, הוא הגיע לאירוע מעמדת כוח משמעותית כלפי המתלונן, עמדה שלמרבה הצער נוצלה לרעה. בנוסף, להבדיל מאירועי אלימות המתבטאים במכה נקודתית (גם כאשר תוצאותיה אינן קלות), כאן דובר בהתנהלות מתמשכת, שהלכה והסלימה. העבירות נגד המתלונן אף בוצעו בפומבי, ומכאן שהיה בהן גם היבט משפיל. עם זאת, לכף קולה יש לציין כי הפגיעה הפיזית במתלונן היתה, באופן יחסי, ברף חומרה בינוני-נמוך, וזאת כעולה לא רק מעובדות כתב האישום המתוקן אלא גם - ואולי בעיקר - מתעודת חדר המיון ס/1.

30. כמעט למותר לציין כי אין מקום להתחשב כאן בעובדה שעניינו של נאשם 2 הסתיים, בסופו של דבר, במסגרת הסדר מותנה. מעבר לכך שמדובר בנאשמים שהגיעו במשותף להסדר טיעון, מתוך מגמה מפורשת שהנאשם יישא בעונש, הרי שעל פי עובדות כתב האישום המתוקן חלקו של נאשם 2 היה קטן בהרבה, הגם שהוא היווה - מבחינת הנאשם - את העילה להיווצרות האירוע. בנוסף, ובהתייחס לאמור בסיפא לתסקיר שירות המבחן, ברי כי העובדה שהנאשם מרבה בנסיעות לחו"ל, ואף מתגורר חלקית שם, אינה יכולה להוות עילה להקלה כלשהי בקביעת מתחם העונש ההולם.

31. אני קובע אפוא את מתחם העונש ההולם, במקרה זה, בין חודשיים מאסר בפועל, לנשיאה בדרך של עבודות שירות, לבין 10 חודשי מאסר בפועל.

גזירת עונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם:

ו.

32. לאחר קביעת מתחם העונש ההולם על בית המשפט לגזור את עונשו של הנאשם בתוך מתחם זה - למעט במקרים יוצאי דופן, בהם הוא רשאי לחרוג מכך, שאין עניינם לכאן - תוך התחשבות בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות, לרבות אלה המנויות בהוראות סעיף 40א לחוק העונשין.

33. אשר לנאשם שלפניי - אין למעשה מחלוקת כי יש לגזור את עונשו ברף התחתון של מתחם העונש ההולם וכך גם ציינה, בהגנותה, ב"כ המאשימה. בתמצית יצוין כי עסקינן בנאשם לא צעיר (בן 67 שנים כיום), שעברו נקי לחלוטין הן לפני מועד האירוע דנא והן בתקופה הלא מבוטלת שחלפה מאז. הנאשם אף הודה בעובדות כתב האישום המתוקן ונטל אחריות על מעשיו, הן לפני בית המשפט והן לפני קצינת המבחן, תוך שהביע חרטה ובושה. בנוסף, הנאשם יצק תוכן מעשי וממשי לנטילת האחריות המילולית, בכך שהפקיד סכום כסף לא מבוטל בקופת בית המשפט לטובת פסיקת הפיצויים למתלונן. ברי אפוא, כאמור, כי יש לגזור את עונשו של הנאשם שלפניי ברף התחתון של מתחם העונש ההולם.

34. אשר על כן - ובהתחשב בשיקולים לכף חומרה ולכף קולה, אשר פורטו לעיל - אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

(א) חודשיים מאסר בפועל.

הנאשם יישא את עונש המאסר בדרך של עבודות שירות, כאמור בחוות דעתו של הממונה על עבודות השירות בשירות בתי הסוהר מיום 22.09.2022.

על הנאשם להתייצב לנשיאת עונשו במשרדי הממונה על עבודות השירות, ביום 13.12.2022 עד השעה 08:00.

מובהר בזה לנאשם כי בכל הקשור לעבודות השירות עליו לציית להוראות הממונה על עבודות השירות, או למי שהוסמך לכך מטעמו. עוד מובהר לנאשם, כי במידה ולא יציית להוראות כאמור הוא עשוי לשאת את מאסרו, או את יתרת מאסרו, במאסר מאחורי סורג ובריח בבית סוהר.

(ב) מאסר על תנאי למשך 4 חודשים, אותו לא יישא הנאשם אלא אם כן יעבור, תוך שלוש שנים מתום נשיאת המאסר בדרך של עבודות שירות, עבירה מהעבירות בהן הורשע.

(ג) פיצויים למתלונן, עד תביעה מס' 1, בסך של 10,000 ₪. הפיצויים ישולמו מתוך הסכום שהנאשם הפקיד לצורך זה בקופת בית המשפט.

באחריות ב"כ המאשימה להגיש הודעה למזכירות בית המשפט בדבר פרטי המתלונן, לצורך העברת הפיצויים.

ניתן בזה צו כללי, לעניין מוצגים, לשיקול דעתו של קצין משטרה.

זכות ערעור בתוך 45 יום מהיום.

המזכירות תמציא העתק גזר דין זה לשירות המבחן.

ניתן היום, ט' חשוון תשפ"ג, 03 נובמבר 2022, במעמד הצדדים.